

PEP AGUT

Als actors secundaris

Inauguració: 23 de març del 2000, 19:30h.

Exposició: del 24 de març al 28 de maig del 2000.

Produïda i organitzada pel Museu d'Art Contemporani de Barcelona.

Comissari: José Lebrero Stals.

Aquesta exposició es podria qualificar de falsa retrospectiva, ja que presenta un conjunt d'obres creades específicament per Pep Agut (Terrassa, 1961) per a l'espai del MACBA, basades en projectes ideats per l'artista durant l'última dècada, però que no s'havien arribat a produir mai fins ara. És doncs una resposta crítica a la noció d'exposició retrospectiva ja que, per a Pep Agut, aquest és un concepte que s'estableix al voltant d'una idea d'homenatge i de revisió d'una trajectòria artística més o menys tancada o conclosa, concepte amb el qual no s'identifica.

Escèptic amb el possible poder que el temps atorga a qualsevol obra d'art, i amb el poder de la institució museística a l'hora de legitimar-la, l'artista proposa un joc invers, el de reinventar la seva història artística personal mitjançant l'actualització física d'un nombre reduït de temes o

idees centrals ja existents a la seva obra, als quals l'artista anomena "genèrics". Aquests són: *Habitacles, Maquetes de llum, Habitacions exactes, Ruïnes, Mirilla, Mag, Vitrina, Mur escenari, Finestra, Pintura, Projeccions i Mim.*

El projecte s'ha inspirat, pel que fa al títol, en la pel·lícula de Wim Wenders *Der Stand der Dinge (L'estat de les coses)*. En *Als actors secundaris* les nocions d'artista, audiència, representació i llenguatge són objecte d'una investigació sobre la natura de l'espectador, l'autor i el museu.

Durant els últims deu anys, l'obra de Pep Agut es desenvolupa, en un primera etapa, entorn d'una investigació de la superfície de la pintura com a espai problemàtic, per evolucionar després cap a una reflexió sobre els condicionaments estructurals de l'espai de representació artística i de la seva exhibició pública, mitjançant instal·lacions pseudo-arquitectòniques de grans dimensions. Posteriorment, l'artista recorre al suport fotogràfic per articular una reflexió sobre la lògica de la visió i de la lectura, recuperant la seva condició mai perduda de pintor.

Catàleg: *L'exposició s'acompanya d'un catàleg de 170 pàgines co-editat pel MACBA i ACTAR, que inclou textos de José Lebrero Stals, José Luis Brea, Xavier Antich, Jacinto Lageira, Manel Clot i de Pep Agut.*

LLISTAT OBRES
PEP AGUT MACBA

Sala 2B

Ruina

Títol: I'm still on the project started in winter 1961
Mides: Tríptic 140 x 210 cm, c.u., 140 x 630 cm. en total
Tècnica: Fotografia en color, metacrilat, cintes Dymo, cargols.
Data: Del grup genèric: 1994-98. De la peça: 1998.
Producció: 2000

Habitacions exactes

Títol: S/T (Habitacions exactes)
Mides: 100 x 150 cm. c.u.
Tècnica: Fotografia en color muntada en metacrilat y enmarcada.
Data: Del grup genèric : 1988-90. De la peça: 1989.
Producció: 2000

Maquetes de llum

Títol: On arribo a veure-hi
Mides: En conjunt segons instal·lació 180 x 460 x 190 cm., aprox.
Tècnica: Taula de fusta i ferro pintats de color blanc, mòduls de conglomerat folrats de tela, volums de fustes diverses pintats de blanc
Data: Del grup genèric : 1991 - 95. De la peça: 1991-92
Producció: 2000

Habitacles

Títol: S/T (Der Stand der Dinge)
Mides: 827x503x366 cm.
Tècnica: Fusta, tela, equipament de so.
Data: Del grup genèric: 1991-95. De la peça: 1994.
Producció : 1-3. 2000

Sala 2C

Instal·lació articulada a partir dels següents genèrics:

1. Mag

Títol: L'artificialité du rien
Mides : Mida exterior: 1128x580 cm. Mida interior: 400x290cm.
Tècnica: Projectió de diapositives
Data: Del grup genèric: 1993-00.
Producció : 2000

2. Vitrines

Titols: S/T (Vitrina)
Mides: 269,6x210x47,8 cm. c/u (tres unitats)
279,4x102,8x78,3 cm.
Tècnica: Cargols de nylon, tela, conglomerat, metacrilat (fumat i transparent)
Data: Del grup genèric: 1992-00. De les peces 1993-96
Producció : 2000

3. Mur- escenari

Títol: S/T (Mur/Escenari)
Mides: 590x1128x 782 cm.
Tècnica: Conglomerat, fusta, tela, maons, material elèctric divers
Data: Del grup genèric: 1989-93. De la peça: 1990.
Producció: 2000

Sala 2D

Pintura

Títol: Los síntomas son palabras, atrapadas en el cuerpo
Mides: Tríptic 230x190x12cm. c/u Total 230x570x12cm.
Tècnica: Fusta, tela, llapis, massilla, metacrilat, cintes dymo
Data: Del grup genèric: 1995-00. De la peça: 1998-99
Producció: 2000

Mimo

Títol: Rescue Attempt. Nonsense
Mides: Aprox. 30x25x25cm. Peanya 127x63cm.
Tècnica: Marcs de fusta, fotos en blanc i negre, vidre, peanya cilíndrica
Data: Del grup genèric: 1994-96. De la peça: 1994
Producció: 2000

Projeccions

Títol: S/T (Un autre monde)
Mides: Tríptic 83x125cm. c/u Total 83x375cm.
Tècnica: Lits b/n, metacrilat cintes dymo
Data: Del grup genèric: 1993-99. De la peça 1997-98
Producció: 2000

Passadís

Espiell

Títol : El punt de vista de (The point of view of...)
Mides: 175x50x50cm.
Tècnica: Fusta, laca negra i espiell
Data: Del grup genèric: 1991-00. De la peça: totes las versions de cavallet 1993-95
Producció: 2000
Còpia peça col·lecció particular Barcelona

Finestra Cegada

Títol: La Fênetre
Mides: 180x235cm. c/u Total díptic 180x470cm.
180x235cm. c/u Total díptic 360x235cm.
Tècnica: Fotografia en color
Data : Del grup genèric 1996-00. De la peça: 1996
Producció: 2000

PEP AGUT

als actors secundaris

24 de març - 28 de maig del 2000

El títol d'aquesta exposició de Pep Agut (Terrassa, 1961), *Als actors secundaris*, està inspirat en la pel·lícula de Wim Wenders, *Der Stand der Dinge* (L'estat de les coses), de 1982. Amb aquesta exposició, Agut qüestiona el model de mostra retrospectiva en reunir obres que només existien com a idea o projecte i que han estat produïdes per a aquesta ocasió. Aquesta noció d'obres que existeixen independentment del seu moment de producció reactualitza la cèlebre declaració de Lawrence Weiner de 1969: "l'artista pot construir l'obra, l'obra pot ser fabricada, l'obra no necessita ser construïda", que històricament segueix sent un dels grans llegats teòrics del conceptualisme.

Pep Agut va començar la seva trajectòria artística com a pintor, condició a la qual no ha renunciat mai malgrat la seva absorció del conceptualisme i el minimalisme dels anys seixanta, que trencaven amb el model de les disciplines tradicionals reprenent els postulats de les avantguardes funcionalistes i constructivistes. Aquest conflicte entre la fidelitat a la pintura i l'assimilació de les seves negacions crítiques serà una constant en el seu treball. Així, la seva obra s'articula al voltant d'una reflexió sobre la impossibilitat històrica de la pintura i sobre la identitat problemàtica de l'artista com a pintor.

Des de mitjan anys vuitanta, i en sintonia amb els moviments pictòrics del moment, el seu treball s'ha centrat en l'exploració de la tradició d'una pintura abstracta autoreflexiva, atenta a les condicions i als límits materials de la superfície i l'espai pictòric, reprenent d'una manera peculiar els plantejaments analítics i materialistes del grup francès Support-Surface, de Blinky Palermo i alhora de la tradició expressionista-informalista, amb la incorporació addicional d'elements de fotocollage. Agut ha avançat en aquestes investigacions mitjançant

instal·lacions de gran format amb referències arquitectòniques i al·lusions al minimalisme. En aquestes peces s'estableix una dialèctica entre l'evidència material de les obres i la seva capacitat il·lusionista o imitativa. En aquest vaivé entre realitat i representació apareix també una al·lusió al Barroc i el seu gust per l'equívoc visual o el plec, i alhora la possibilitat d'una pintura filosòfica.

Darrerament, Agut ha reprès el suport fotogràfic, generalment amb superposicions de textos i superfícies reflectants d'acord amb un principi d'acumulació, per articular una anàlisi de la lògica de la visió i la lectura, que es deriva tant de la reflexió sobre l'il·lusionisme de la imatge i la crítica de la representació, com dels principis autoreflexius de la pintura moderna que condueixen a les anàlisis conceptuals sobre les condicions socials i formals de l'art. La seva utilització de superfícies reflectants remet als treballs conceptuals de Dan Graham i Michelangelo Pistoletto.

L'exposició s'articula al voltant de dotze conceptes als quals l'artista denomina "genèrics", cada un dels quals es formalitza mitjançant una obra. Els conceptes genèrics contenen variables per ser aplicades a formalitzacions específiques que donen joc a una virtualitat possible d'aproximacions a una qüestió o un problema.

Ruïnes: són obres fotogràfiques d'interiors arquitectònics destruïts o d'edificis en construcció, imatges elaborades segons les convencions del paisatge pictòric. Al·ludeixen a l'espai urbà i a la situació *entròpica* de les fabricacions humanes, en procés de construcció i destrucció permanent.

Habitacions exactes: són fotografies escenificades en un lloc indeterminat en les quals el fons arquitectònic està constituït per obres del mateix artista, murs de llenços crus i una sèrie d'aquarel·les amb

combinacions geomètriques fetes a partir dels colors d'un semàfor. Plantegen una ambigüitat entre document i escenificació i suggereixen una hipòtesi d'ús privat de les obres d'art.

Maquetes de llum: consisteixen en reproduccions a escala 1:10 de la llum, del buidat de l'espai transitable a l'interior d'algunes estances de la casa de l'artista. Constitueixen una temptativa de traduir a una forma escultòrica tridimensional el més immaterial, de representar el que és irrepresentable.

Habitacle: l'artista utilitza llenços de pintor per construir habitacles, pavellons o peces de mobiliari en un intent de portar literalment la pintura a una dimensió constructiva o arquitectònica, de donar un nou valor d'ús. La peça inclou una banda sonora.

Vitrina: són grans vitrines realitzades amb metacrilat transparent i muntades sobre peanyes baixes construïdes amb mòduls de llenç, que remetent al cànon clàssic per a la representació tridimensional del cos humà i als mòduls desenvolupats per l'arquitectura funcionalista.

Mag: projecció d'una transparència en la qual l'artista, disfressat d'il·lusionista, mostra les seves mans buides i evidencia el fracàs de la seva obra per oferir alguna cosa. L'autoretrat apareix aquí com una conseqüència de l'anàlisi de les condicions del treball artístic i de la naturalesa de la imatge.

Mur escenari: alhora escultura i arquitectura, lloc que representa un lloc i que estableix ambigüitat entre l'espai de l'exposició i l'espai de la representació. L'exposició es converteix en escenari, en una escenificació de la idea de resituar "l'art en el sí de la realitat" en paraules de l'artista. L'espectador s'ha convertit en actor d'una representació indeterminada davant d'una platea buida.

Espiera: al·lusió al principi fonamental de la

visió i del punt de vista que fragmenta i distorsiona, i a la seva relació estructural amb l'arquitectura del museu. A propòsit d'aquest genèric l'artista parla de "reconstruir metafòricament el dispositiu fonamental de l'acte comunicatiu".

Finestra: fotografia d'una finestra presa des d'un interior a través de la qual veiem un mur. La finestra cegada apareix com una al·legoria de la contemplació i com una al·lusió a la impossibilitat d'anar més enllà de l'evidència material de la imatge.

Projeccions: consisteix en una sèrie de fotografies d'ombres xineses de motius banals, muntades a sota de diverses capes de metacrilat i textos en *dymo*, que al·ludeixen a la dificultat de la lectura i a la distància metafòrica entre l'espectador i el significat de la representació.

Mim: el mim, que utilitza el cos per representar, planteja la imitació com a llenguatge. L'artista, imitant-se ell mateix i imitant l'espectador, suggereix una reversibilitat dels papers d'ambdós.

Pintura: presentant la tela crua treballada amb corrector tipogràfic, metacrilat i *dymos* superposats (amb textos que són llistes de verbs que l'artista denomina "inverbs" com "anaparèixer, infusionar, infabular, inforçar, inembriuar", etc.), Pep Agut ofereix una visió de la pintura com a procés residual o "excremental", on el plaer visual i la fisicalitat del gest són interromputs per la lectura. La lectura i l'escriptura apareixen com una unitat.

L'espectador de l'exposició és aquell *actor secundari* que Agut necessita perquè l'obra compleixi la seva funció. Però en el seu cas, inverteix els termes i li ofereix un paper principal mentre que ell, com a artista, qüestiona el seu status de possible figura d'autoritat i proposa que sigui l'espectador el que tingui la responsabilitat final de definir l'obra. Així en una de les seves peces escriu: "L'artista és l'audiència. L'audiència és l'artista".

CICLE DE CONFERÈNCIES

Pep Agut

DIMECRES, 5 D'ABRIL, A LES 19.30 h
ENTRADA LLIURE. AUDITORI
Presentació de l'exposició pel mateix
artista

Jacinto Lageira

*De les coses que no es veuen, de les coses
que no se'n parla*

DIMECRES, 12 D'ABRIL, A LES 19.30 h
ENTRADA LLIURE. AUDITORI

Crític d'art, professor de la Universitat de
París 1, Panthéon Sorbonne. Autor d'un
dels textos del catàleg de l'exposició, *Pep
Agut. Als actors secundaris.*

José Luis Brea

*Pep Agut: corol·laris del programa de crítica
de la representació*

DIMECRES, 17 DE MAIG, A LES 19.30 h
ENTRADA LLIURE. AUDITORI

Crític d'art, comissari i professor de la
Facultat de Belles Arts de la Universitat de
Castella - La Manxa.

SESSIÓ DE CINEMA

Der Stand der Dinge (L'estat de les coses),
de Wim Wenders (1982, 16 mm, VOSE)
Projecció de la pel·lícula de Wim Wenders,
precedida d'una introducció de Pep Agut
en la qual explicarà la influència d'aquesta
pel·lícula sobre la seva obra.

DILLUNS, 10 D'ABRIL, A LES 19.30 h
ENTRADA LLIURE. AUDITORI

Amb la col·laboració del Goethe Institut

VISITES GUIADES

DISSABTE, 8 D'ABRIL, A LES 18 h

DISSABTE, 12 D'ABRIL, A LES 18 h

DIUMENGE, 16 D'ABRIL, A LES 11 h

DISSABTE, 22 D'ABRIL, A LES 18 h

DIUMENGE, 30 D'ABRIL, A LES 11 h

DISSABTE, 6 DE MAIG, A LES 18 h

DIUMENGE, 14 D'ABRIL, A LES 11 h

DIMECRES, 17 D'ABRIL, A LES 18 h

DIMECRES, 24 D'ABRIL, A LES 18 h

DIUMENGE, 28 D'ABRIL, A LES 11 h